

VÝSTŘÍŽKOVÁ KANCELÁŘ
CENTRAL EUROPE CLIPPING BUREAU
SMÍCHOV,
SMETANOVA 2. - CZECHOSLOVAKIA
TEL. 41.282.
NEW-PORSKÉ LISTY, CITY N. P.

1 XII. 1937

FEUILLETON

BOMBY POD EXPRESEM.

47
Jak se daes cestuje v Číně.

Sirána vyje temnou nocí, temné postavy svítají pušky, čínský expres se řítí do dále. Cestující nemají ani potuchy, jakou námahu stojí čínské úřady udržet provoz na trati Peking-Pukau-Nanking. Je třeba ve dne i v noci střežit celou tuto dlouhou trať, ustavičně zkoušet pražce, prohlížeti mosty; mnohdy zastaví expres na trati v širé pustině, poněvadž strojuvůdce spatřil rudou svítilnu. Expres má zpoždění, cestující jsou nespokojeni a nadávají.

Pukau máme už za sebou, vlak zastavil s prudkým trhnutím, ve

tmě je vidět černé obrysy velkých plachet, slyšet křik a rány kladivem. Většina cestujících se oblékne a vystoupí. Co se zase stalo?

Hle: u předmostí právě přistála obrovská pramice, kterou připoufávají ke břehu. Koleje se spojí a vlak vjede na největší pramici v Číně i v celé Asii, na pramici, která převáží přes řeku Jance.

Na východě už začíná svítat. Nad řekou leží těžké mlhy. Velké rybářské čluny se plouží jako stíny. Řízení policie je bedlivě prohledává. Mohl se v nich skrývat nějaký japonský vyzvědač a vyhodit pramici i s expresem do povětří.

— Předě dvěma měsíci jsem na této pramici prožil nejpohnutější noc svého života — praví cestující vedle mne. Stojí před velkou lokomotivou, která teď nečinně čeká

na kolejích. Vojáci utvořili kolem lokomotivy a poštovního vozu velký kruh a nikdo nesmí dovnitř. — Jel jsem z Nankingu do Pukau, pozdě v noci jsme se dostali na pramici. Varovali mě, protože tehdy právě Japonci podnikli první letecké útoky na Nanking a byla obava, že budou bombardovat i parníky a převozni pramice na Jance. Ale musil jsem nutně do Pekingu a proto jsem jel.

Všechno šlo dobře. Vlak vjel na pramici, lokomotiva se posunovala tak dlouho, až všechny vagony ve třech řadách stály na pramici. Vyjeli jsme. Byli jsme asi uprostřed řeky — vidíte, je zde tak široká, že z prostředka nedohlédnete na břeh — když jsme náhle zastechli výstražný křik, houkání sirény a pískání lokomotivy, která

stála na kolejích, dva metry od kraje pramice.

A už jsme slyšeli hučení velkých motorů, neviděli jsme nic, protože byla noc. Za několik vteřin zazněly první výbuchy dopadajících bomb. Nebyl to věru příjemný pocit, být na pramici uprostřed Jance obklopen zkázou a smrti. — Zhasnout světla — vykřikl někdo anglicky. Okamžitě zhasla všechna světla. I před topeniště lokomotivy se postavili lidé — spatřili-li nás Japonci, jsme ztraceni.

Japonská letadla hřměla těsně nad našimi hlavami — myslím, že jsme se všichni bezděčně sehnuli — na okamžik se mi zatajil dech — najdou nás? Ale letadla přeletěla — teprve, když jsme přistáli, slyšeli jsme zase výbuchy bomb.

Divá se zamyšleně do tmy. Je slyšet pískání, vojáci se seskupili na předku pramice. V dále se vynořuje druhý břeh řeky — —

Cestování Čínou je dnes dobrodružné. Zrovna včera vyprávěl jeden Američan o své příhodě na cestě z Pekingu do Tientsinu. Jel posledním vlakem, který vyjíždí z Pekingu v devět večer a je na místě až po půlnoci. Zdřímá si, ale náhle ho probudil křik. Byla asi půlnoc. Zvenčí slyšel střelbu. Nejlépe, když budu spát dál, pomyslí si a zůstal se stoickým klidem sedět. Když přijel do Tientsinu, viděl, že vlak eskortují japonští vojáci místo čínských. Zatím co dřímá, Japonci přemohli Číňany a zmocnili se vlaku!

Josef Wechsberg.